

De oude profeet

door: J.B.R.

1 Koningen 13

“Ruk mij niet weg met de goddelozen, noch met de bedrivers van ongerechtigheid, die met hun naasten vriendelijk spreken, terwijl boosheid in hun hart is” (Ps. 28:3).

“Gij, HERE, zult ze gestand doen, ons altoos beschermen tegen dit geslacht” (Ps.12:8).

De boeken van de Koningen en Kronieken zijn de geschiedenis van het getuigenis van God, aan de verantwoordelijkheid van het al gevallen en verdeelde volk overgelaten. 2 Koningen 17 bevat een heel treurige opsomming van de toenemende verharding van het volk van God. Van haar uitgang uit Egypte tot op het ogenblik dat de Heer het gehele geslacht van Israël verwierp. Hij vernederde hen en gaf hen over in de macht van plunderaars, totdat Hij hen van Zijn aangezicht had weggeworpen. (vs. 20) De scheuring van de 10 stammen of de verdeling van het koninkrijk was een rechtvaardige straf door de Heer aan Salomo en de kinderen van Israël opgelegd. (1 Kon. 11:7-11; 33)

Vanaf dat ogenblik, tot de komst van Christus, heeft God dit volk verdragen, door het voortdurend te waarschuwen door de dienst van Zijn profeten; en als Hij een klein gedeelte in Juda terugbracht, na de ballingschap van Babylon, diende deze gunst alleen om de verharding van het volk te openbaren. Maar het gaf gelegenheid aan de openbaring van Christus, terwijl zij de lankmoedigheid en de genade van God verachten en de Vorst van het Leven, ter dood brachten.

De profeet Nathan was de schakel geweest tussen de beide regeringen van David en Salomo, maar zijn dienst hield op, zodra alles goed geregeld en gevestigd was naar de gedachte van God. Geen enkele profeet oefende zijn dienst uit onder Salomo, zolang deze koning trouw bleef. Gedurende zijn lange regering zien we geen enkel wonder gebeuren door de dienst van profeten. Omdat de betrekking van God met Zijn gezalfde in de regel direct moet zijn, daarom was de Heer twee keer aan Salomo verschenen. Het Woord herinnert er ons aan in 1 Koningen 11:9

Toen Salomo het verbond en de instellingen van Jehova verlaten had, werd de profeet Ahia niet tot de koning maar ook niet tot het volk gezonden, maar alleen naar Jerobeam. *“En die beiden waren alleen op het veld”* (1 Kon. 11:29). De toekomstige koning van Israël moest uit de mond van de profeet vernemen, wat hem aanging, terwijl de Heer zelf aan Salomo het vonnis van Zijn oordeel had meegedeeld. Gezalfd volgens de belofte, was de zoon van David alleen aan God verantwoordelijk voor een staat van zaken, die

God hem had toevertrouwd en die God gevestigd had volgens Zijn eigen wegen. Tot zegen van heel Zijn volk, dat Hij ten volle erkende in die toestand.

Van de scheuring van de tien stammen tot aan de Heer Jezus, lijkt de geschiedenis van dit volk, zowel als die van Juda en het huis van David ons toe, als een laatste tijd van beproeving, door de lankmoedigheid van God aan Zijn verdeelde volk gegeven. Israël, dat het eerst in de afval verviel, werd ook het eerst afgesneden. Juda, viel later onder het oordeel, omdat ze in plaats van de bevelen van de Heer hun God te bewaren, wandelden in de verordeningen, die ze zelf hadden ingesteld. Het enige ware getuigenis van de Heer bestaat in de aanwezigheid van de profeten. Dit door de Heer opgerichte getuigenis leeft in het kleine overblijfsel dat getrouw is aan Zijn stem. Het staat recht overeind temidden van de nood en het verval van Juda en Israël, van het koningschap en priesterschap. Maar ook deze profeten falen dikwijls in hun opdracht, zoals dit altijd is gebeurd met elk getuigenis dat aan de verantwoordelijkheid van de mens is toevertrouwd. Dit is in elk geval de leerzaamste les die wij kunnen trekken met de hulp van de Heer uit de overdenking van 1 Koningen 13. Het getuigenis komt uit Juda, toen nog trouw aan de hoogheilige God. (Hos. 12:1) maar eigenlijk moet de gerechtigheid van God handelend optreden tegen alle bedrivers van dit toneel om de heerlijkheid van de Heer te handhaven.

In die tijden van wanorde had de dienst van de profeten tot doel, te spreken tot het geweten van het volk van God, om het terug te brengen van het kwaad en het te laten terugkeren, zo mogelijk in de wegen van zegen. Wonderen vergezelden het woord van deze mannen Gods. Zij verkondigden van tevoren de buitengewone middelen, die de soevereine, rechtvaardige en goede God, besloten had te gebruiken om de kinderen van Jacob tot gehoorzaamheid terug te brengen.

Zo werd de geduldige goedheid van God uitgeoefend te midden van het kwaad, op een buitengewone wijze. Dat wil zeggen, buiten de gewone wegen van Zijn bestuur, zoals Zijn raadsbesluit ze had besloten en geopenbaard voor het geval, dat Zijn volk in diezelfde wegen zou blijven.

De Heer hield niet op Israël en Juda op te roepen, dat al gevallen was. *“Bekeert u van uw boze wegen en onderhoudt mijn geboden en inzettingen, volgens de gehele wet die Ik uw vaderen heb geboden, en door mijn knechten, de profeten, u heb doen overbrengen”* (2 Kon. 17:13). Maar zij hadden niet geluisterd en hadden zich verkocht om kwaad te doen in de ogen van de Heer om Hem tot toorn te verwekken. Daarom verwierp Hij ze van voor Zijn aangezicht zodat er niets overbleef dan de stam van Juda alleen. Zelfs Juda hield de geboden van de Heer hun God niet. Maar zij wandelden in de inzettingen van Israël, die zij gemaakt hadden. Zo verwierp de Heer heel het zaad van Israël. Één blik op de geschiedenis van deze beide koninkrijken zal laten zien, dat de afval en het verval van Juda voor het grootste deel, de bittere vrucht was van de vriendschappen en bondgenootschappen, die de opvolgers van David aanknoopten en onderhielden met de goddeloze koningen van de tien stammen.

De Heer rukte het koninkrijk uit de handen van de zoon van Salomo om er tien stammen van te geven aan Jerobeam, door de mond van Abia die zei: *“Maar u zal Ik nemen, opdat gij heerst over alles wat gij begeert, en koning zijt over Israel. En het zal geschieden, indien gij hoort naar alles wat Ik u gebied, in mijn wegen wandelt, en doet wat recht is in mijn ogen door mijn inzettingen en geboden in acht te nemen, zoals mijn knecht David gedaan heeft, dat Ik met u zal zijn, en u een duurzaam huis zal bouwen, zoals Ik voor David gebouwd heb, en Ik zal u Israel geven”* (1 Kon. 11:37,38).

De toekomstige koning van Israël had eerst alle tijd om deze heerlijke beloften te overdenken, gedurende zijn ballingschap in Egypte, maar eenmaal op de troon was Jerobeam bang, in plaats van al zijn vertrouwen te stellen op de Heer, dat het volk hem zou doden. Bang om terug te gaan tot zijn heer Rehabeam de koning van Juda. Zijn ongeloof dreef hem ertoe bij het vlees te rade te gaan, om te vermijden wat hij vreesde. Hij maakt twee gouden kalveren, die hij plaatst te Dan en te Bethel. Dit is het toneel waarmee we ons zullen bezighouden.

“Het is te veel voor u om op te trekken naar Jeruzalem. Dit zijn uw goden, o Israel, die u uit het land Egypte hebben geleid” (1 Kon. 12:28). Een vleselijk ongeduld, de vrucht van ongeloof, dat niet kan wachten op het volledig gevolg van de beloften, liet Jerobeam met zijn hart naar Egypte terugkeren. Hij sleepte Israël mee in een afval, gelijk aan die van Aäron en het volk in de Sinäi. De herinneringen van Egypte hebben helaas veel macht over het hart, waar het geloof geen wortel heeft geschoten en dat niet ijverig de heerlijke beloften van God bewaart.

1 Koningen 12 beschrijft ons Jerobeam, die slachtoffer en reukwerk offert op het altaar, dat hij had opgericht voor de goden die hij had uitgevonden. Elke priesterlijke daad, van de koning was in zichzelf, afgezien van alle andere omstandigheden, een zonde, die later Uzzia bedreef in Jeruzalem. Uzzia werd daarvoor onmiddellijk gestraft door het uitbreken van

melaatsheid en waarvoor hij moest worden afgezonderd tot aanzijn dood. (2 Kron. 26:16) Overigens was de hele dienst van Jerobeam en in alle facetten, een eredienst van eigen uitvinding. Een echte willekeurige dienst, waaraan geen enkele echte Israëliet had kunnen meedoen. Er wordt dan ook duidelijk gezegd, dat de priesters en Levieten, die in heel Israël waren, zich bij Rehabeam voegden. Dat de levieten hun voorsteden en bezittingen verlieten en kwamen naar Juda en in Jeruzalem, omdat Jerobeam en zijn zonen hen hadden verstoten van het priesterdom om de Heer te mogen dienen. Jerobeam had voor zichzelf priesters aangesteld *“voor de hoogten, voor de veldgeesten, en voor de kalveren die hij gemaakt had. Na hen zijn uit al de stammen van Israel zij die hun hart erop gezet hadden de HERE, de God van Israel, te zoeken, te Jeruzalem gekomen, om aan de HERE de God hunner vaderen, te offeren”* (2 Kron. 11:13-17; 13:9-12).

Ook het feest, zonder de plaats te bespreken, waar men het vierde, was een feest uitgedacht door Jerobeam om het loofhuttenfeest te vervangen, dat in Jeruzalem werd gevierd. Hij stelde het vast op de 15^e dag van de achtste maand. De maand, die hij bedacht had, zegt het Woord (1 Kon. 12:33) *“Verder maakte hij tempels op de hoogten, en stelde priesters aan uit alle kringen van het volk, die niet tot de Levieten behoorden”* (1 Kon. 12:31) *“Wie het begeerde, die wijdde hij, zodat hij tot priester der hoogten werd”* (1 Kon. 13:33). Vergelijk dit met Hebrëeën 5:4¹. Dat was de wil van mensen in de plaats van Gods wil. Het is in alle opzichten afschuwelijk, maar vooral als deze wil zich het recht aanmatig de eredienst van de Heer te regelen.

De zonde van Jerobeam trok de oordelen van God aan en 1 Koningen 13 bevat allereerst de aankondiging van deze oordelen van de profeet tegen het altaar. Het gedrag van de profeet is tot aan het einde van vers 10 vol moed en trouw in de dienst van zijn Meester. Hij brengt onbevreesd de boodschap, die Hij van de Heer ontvangen heeft. De boze koning strekt de hand uit van het altaar en zei: *“Grijpt hem. Maar de hand die hij tegen hem uitgestrekt had, verstijfde, zodat hij haar niet weer tot zich kon trekken”* (vs. 4) Het Woord van de Heer is met geloof verkondigd en de kracht van de Heer heeft het vergezeld. God maakt zich één met het getuigenis. De geslagen koning wordt een smekeling. Hij had zijn hand tegen God uitgestrekt en kon hem niet meer terugtrekken. Hij vraagt de profeet om voor hem te bidden.

Zolang de dienstknecht een getuige voor God is, ondersteunt God hem en elke macht op deze wereld valt aan zijn voeten. Zo had het ook in de Gemeente moeten zijn. Maar helaas, zij heeft de genade, die God haar had gegeven, gebruikt om werelds te worden en de eer van de Heer uit het oog te verliezen. *“En de man Gods zocht de gunst des HEREN, en de hand des konings kon weer teruggetrokken worden, en werd*

¹ En iemand neemt niet voor zichzelf de eer, maar wordt door God geroepen, evenals ook Aaron.

gelijk tevoren. Toen sprak de koning tot de man Gods: *Kom toch met mij naar huis en verkwik u, dan wil ik u een geschenk geven*” (vs. 6, 7) Maar de man Gods weigert met kracht en eenvoud. Hij bewaart en spreekt het zuivere woord van zijn God, dat hem dient als gids, als licht en als schild. Aan de andere kant gaf de verharding van de koning aanleiding tot een nieuwe openbaring van de gedachten van God over Israëls toestand en over het gedrag, dat Zijn getuigen zouden moeten laten zien. (9; 17; 22) Alles wat verbonden was met dat systeem van menselijke uitvinding, werd door de Heer verworpen, omdat Hij tegen Zijn getuige had gezegd: *“Eet er geen brood, en drink er geen water, en keer niet terug langs de weg die gij gekomen zijt”* (vs. 9) Zijn boodschap was begonnen met een waarschuwing, die licht wierp op de gedachten van God over de toestand en dingen waaraan zij deelnamen. Absolute afzondering daarvan werd een plicht en noodzaak voor alle getrouwen, die de Heer wensden te verheerlijken. Zodat de plagen konden worden vermeden, die door Zijn Woord waren voorzien, over alles wat in verbinding met het kwaad staat. De man Gods, als getuige, in het midden van het opstandige huis van Israël, zou zelfs ontmoetingen met Israëlieten moeten vermijden, met wie hij zou kunnen spreken terwijl hij zijn opdracht vervuld.

Tot hier toe is de man Gods trouw aan de Heer geweest. Hij heeft het Woord van de Heer verkondigd. Moedig heeft hij getuigd voor de Heer en tegen het afgodsaltaar. Een onbeschofte tegenstand heeft hem niet afgeschrikt en hij heeft op een besliste wijze geweigerd geschenken aan te nemen van een goddeloze koning. Hij heeft zijn plaats van afzondering bewaard, als getuige van God tegen de goddeloosheid. Toch *“wie zich aangordt, beroeme zich niet, als wie zich ontgordt”* (1 Kon. 20:11) Er zijn christenen, heel zwak overigens, die overwinnaars zijn over de wereld. Die zich niet laten bang maken door bedreigingen en zich niet laten verleiden door geschenken. Maar men ziet ook sterke christenen bezwijken voor verzoeken die tot hen komen, van hen die, hoewel christenen, hun plaats niet bewaren. Niet een duidelijke tegenstand of een grove verleiding, is bijzonder gevaarlijk. Maar als het kwaad een schone schijn heeft en als we er toe worden overgehaald door overigens respectabele mensen, dan is het gevaar het grootst. Als Satan zich vermomt als een engel van het licht, is hij het meest te vrezen. Dan hebben we onderscheid nodig om hem te ontmaskeren. Het is dus nodig dat we ons wennen aan een voortdurende afhankelijkheid van God en gemeenschap hebben met de gedachte van de Heer.

“Daarom, laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt.” (1 Kor. 10:12) Deze les geeft ons deze geschiedenis van de man Gods. Toen hij uit Juda kwam, bevond hij zich op dat ogenblik in een tamelijk eenvoudige positie. Hij moest zich houden tussen God, die hem zond en de tien stammen, die openlijk afval pleegden. Nu wordt zijn positie ingewikkeld door de ontmoeting met de oude profeet, die zijn onderscheidingsvermogen en zijn gehoorzaamheid op de proef stelt. Zijn val is het gevolg. Maar de Heer gaf

de gelegenheid Zijn Woord te bevestigen zelfs door de straf, die Hij aan Zijn getuige moest opleggen. (vs. 22)

Dat de Heer ons geeft, uit hetgeen dat volgt, de noodzakelijke lering te trekken, omdat de plaats van de echte getuige van de Heer, in de tegenwoordige tijd, van dezelfde soort is, op veel punten gelijk aan die van de vermelde omstandigheden in dit hoofdstuk.

De Gemeente die één lichaam is van verlost, een lichaam dat op aarde zichtbaar zou moeten zijn door zijn eenheid in een gemeenschappelijke wandel naar de gedachten van God en afgezonderd van de wereld, heeft als opdracht op aarde haar heerlijke eenheid met de Heer Jezus haar afwezige Bruidegom te openbaren. Bijeenverzameld en tot één gevormd op aarde door de Heilige Geest, van de hemel gezonden, zou zij in de praktijk deze eenheid hebben moeten bewaren in de band van de vrede, het werk van de Geest van haar Hoofd, dat verborgen is in de hemel. Maar wereldsgezindheid is in de Gemeente binnengedrongen en heeft uiterlijk dit ene lichaam verdeeld in hoofdzakelijk 2 grote legerplaatsen. Het altaar van het volk Israël gespleten en overdekt met as als teken van rouw, maar ogenblikkelijk door Jerobeam weer hersteld en wel zo stevig, dat het nog vele eeuwen kan duren. Is dat niet een profetische spiegel voor ons, van de dingen die onze ogen hebben kunnen zien en onze oren hebben kunnen horen?

In die toestand, waarover wij hier boven gesproken hebben, blijft de altijd trouwe Heer de enige hulpbron van Zijn volk. Hij doet Zijn belofte altijd gestand: *“zie, Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding van de eeuw.”*² Zijn Woord en Zijn Geest verzamelen om de ene waarachtige en trouwe Getuige. Het overblijfsel, dat alleen Zijn stem hoort en dat ongevoelig blijft, aan de ene kant voor de voordelen van Jerobeam en aan de andere kant voor de woorden de oude profeet van Bethel. Wat belangrijk is, vóór alles, voor de getuigen, die een plaats hebben tussen de beide legerplaatsen in, is: allereerst op hun eigen plaats letten, dan letten op de positie van de mensen, met wie ze omgaan. *“Kijkt u dan uit hoe u hoort. Want wie heeft, hem zal worden gegeven; en wie niet heeft, ook wat hij meent te hebben zal van hem worden genomen”* (Luc. 8:18).

Heeft de Heer in Zijn geduld met de gevallen Gemeente, geen getuigen verwekt en gegeven? Heeft de Heer door deze getuigen, geen licht gegeven, dat nodig was voor toestand en de behoefte van de Gemeente en dat geschikt is voor de deze laatste tijden, waarin we gekomen zijn? De grootste moeilijkheid, die zij ontmoeten, die dit getuigenis brengen, ligt in de verbindingen, die zij moeten onderhouden met oude profeten. Dat wil zeggen met dienstknechten van God, die in plaats van Israël te verlaten, zich te Bethel gevestigd hebben, terwijl ze de bergen van Samaria verlaten (2 Kon. 17:28; 23:18). Deze proberen hun trouwe broeders in hun huis te krijgen, om zoveel mogelijk de kracht van hun getuigenis te vernietigen.

² Matt.18:20

De nieuwe mens, die in deze geschiedenis verschijnt was oud en profeet. Een man met ervaring en gezag. Maar op de eerste plaats een dienstknecht van God (1 Kon. 13:11, 20, 26; 30-32; 2 Kon. 23:15-18). Omdat een profeet de mond des Heren moet zijn. “*Ook ik ben een profeet evenals gij*” zegt hij in vers 18. En toch loog hij tegen hem. Hij beweerde, dat hij hem een bevel des Heren gaf, tegengesteld aan het getuigenis van de man Gods. De listen van Satan zijn altijd hetzelfde, vanaf het begin (Gen. 3:1-4).

Als we een vergelijking maken met 1 Koningen 20:35-37 zien we dat wij onderscheid nodig hebben in onze gehoorzaamheid. We vinden in beide geschiedenissen hetzelfde oordeel door een leeuw. In het ene geval treft het een profetenzoon omdat hij zijn metgezel niet gehoorzaamd heeft en in het andere geval treft het een profeet, omdat hij zijn broeder gehoorzaamde. Hier ging de man Gods, door de oude profeet, te rade bij vlees en bloed. Hij luisterde naar een mens in het vlees. Hij geloofde een ander evangelie, dan wat hij had aangekondigd. Hij nam deel aan een altaar, dat hij zojuist had geoordeeld en aan de zonden, tegen welke hij juist zijn getuigenis had uitgesproken. (verg. vers 9 en 17 Deut. 12:514; Gal. 1:8,9; 2:28)

Het is wel duidelijk dat de oude profeet zich niet in Bethel had behoren te bevinden. Hij had op zijn minst de stad moeten verlaten, zodra zijn kinderen hem alle dingen hadden verteld, die de man Gods die dag had gedaan en de woorden, die hij tegen de koning had gezegd.. De Schrift leert ons, dat vanaf het begin van de afval van Jerobeam, alle priesters en levieten, zelfs alle godvrezende en rechtschapen joden in Juda waren gebleven of de landen hadden verlaten die aan Jerobeam waren onderworpen, om het koninkrijk van Juda te versterken. (1 Kon. 12:17,23; 2 Kron. 10:17; 11:13-17; 13:10-12; 15:8, 9, 13, 15 etc.) De man Gods, die uit Juda naar Bethel was gekomen, was misschien zelf een van deze trouwe geëmigreerden. Maar hoe het is, hij moet wel weinig rekening gehouden hebben met een zo bekend en belangrijk feit, dat hij zich liet meeslepen door de oude profeet, die in Bethel gebleven was. Het besluit, dat deze laatste openbaarde, te blijven wonen in Bethel en zo zijn verkeerde positie te blijven innemen, in een zo beslissend ogenblik, maakte hem in alle opzichten de eerste persoon, met wie de man Gods geen gemeenschap moest hebben. Want als de oude profeet niet verblind was geweest door eigen gedachten, had hij zijn ezel alleen maar laten zadelen om Israël te verlaten, zijn broeder achterna, die zojuist het woord en het oordeel van de Heer had uitgesproken. Dan zou hij in plaats van door hem te bedriegen met leugens, hem in zijn huis te brengen, als een valstrik, zijn loopbaan voleindigd hebben in gemeenschap met de heiligen in Jeruzalem. Zonder onderbreking genietend van de vrede, die de goedkeuring van de getrouwe en waarachtige Getuige geeft.

Maar deze profeet is een voorbeeld om te vermijden, in plaats van een voorbeeld om na te volgen. Hij werd een engel van duisternis en een boodschapper van de dood

voor de getuige van de Heer. Zijn aanwezigheid in Bethel geeft de afval aan van Israël. Een godsdienstige schijn en een eerbiedwaardig voorkomen, door het gewicht en de invloed van zijn profeet zijn. Zelfs de waarheden, die hij zou kunnen prediken in Israël verloren al hun goddelijke kracht, door de gemeenschap die hij onderhield met dit afvallige volk. Van buiten ³ Israël komend liet de Heer zijn getuige tegen Israël optreden. Als de oude profeet dat had geprobeerd, tegen het altaar te spreken, is het duidelijk, dat het altaar niet gespleten, niet verontreinigd zou zijn en dat de koning geen boosheid tegen deze man zou hebben geopenbaard. Hij liet immers door zijn wonen in Bethel zien dat hij deel had aan de dingen, die hij oordeelde.

Niets is noodlottiger dan een godsdienst, die onder voorwendsels, te Bethel blijft. Niets is gevaarlijker dan naar oude profeten die daar wonen te luisteren en die te volgen. De man Gods moet zich onttrekken aan hen, die menen dat godsvrucht een bron van gewin, aanzien of welstand in het vlees is. Want deze dwaze en schadelijke begeerten doen hun vallen in de strik en dompelen ze in verval. De man Gods moet najagen geloof, liefde, vrede met hen, die Heer aanroepen uit een rein hart. In plaats van deel te hebben aan de onvruchtbare werken van de duisternis, moet hij ze bestraffen. “*want om deze dingen komt de toorn van God over de zonen van de ongehoorzaamheid.*”... “*...hebt geen gemeenschap met de onvruchtbare werken van de duisternis, maar stelt ze veeleer aan de kaak*” (Ef. 5:6-11 verg. Rom. 2:3; 17-22). “*Als iemand tot u komt en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in huis en begroet hem niet. Want wie hem begroet, heeft gemeenschap met zijn boze werken*” (2 Joh. 1:10-11).

De getuige van God, uit Juda, had zonder aarzelen de natuurlijke invloed van de koninklijke gunst weerstaan, zonder één ogenblik te bezwijken voor de verleiding van de voordelen en het aanbod van de koning van Israël. Maar al die beslistheid bezwijkt voor het gezag, het gewicht en de invloed van de oude profeet. Satan slaagt er in om zijn getuigenis aan te tasten en zoveel mogelijk de kracht en de waarde te bederven. “*Daarop keerde deze met hem terug, en at brood in zijn huis en dronk water*”(vs. 19).

Als wij het gedrag van onze profeet vergelijken met dat van Samuël in 1 Samuël 15:24-35 zullen we zien, dat beide verhalen gelijk zijn wat hun voornaamste omstandigheden zijn. Het verschil zit in de ontknoping. De oorzaak van dit verschil lijkt me de moeite waard om eens te onderzoeken.

Twee koningen, opstandig tegen de Heer, die hen over Zijn volk heeft aangesteld, staan tegenover twee profeten, die tegen hen getuigen. Ieder van deze koningen begint met de man Gods uit te nodigen, die weigert hem te volgen. Vanaf dat ogenblik handhaaft de trouw van Samuël zich, maar de man Gods uit Juda

³ (C' était du dehors au dedans)

valt in ongehoorzaamheid voor de oude profeet, die zegt: “Ook ik ben een profeet evenals gij.”

Samuël weerstond niet alleen de eerste uitnodiging van Saul en zijn eerste belofte om de Heer te aanbidden. Maar het geweld dat de koning hen aandeed, door zijn mantel te scheuren om hem tegen te houden, was voor deze trouwe boodschapper een gelegenheid om zinnebeeldig zijn eerder gedane getuigenis te bevestigen. Toch volgde Samuël de koning, toen Saul hem opnieuw vroeg: “keer met mij terug, dan zal ik mij voor de HERE neerbuigen”. Zo gaf Samuël aan Saul de tijd en de gelegenheid zich oprecht te verootmoedigen, om de Heer werkelijk in zijn hart te verheerlijken. Samuël handelde naar de gedachten van de Heer, die hij kende. Hij vertrouwde waarschijnlijk de schijn van de goede voornemens niet helemaal, maar hij was voorzichtig, geduldig en trouw, toen hij de koning volgde en zijn erediens gadesloeg, zonder er deel aan te nemen. Ver van enige gemeenschap met de verworpen, opstandige koning te hebben, ver van hem te eren in de tegenwoordigheid van de oudsten van Israël geeft de afgezant van de Heer een laatste getuigenis. Door de trots van de koning te vernederen en hem een bloedig getuigenis te geven. Met eigen handen en voor de Heer wordt de koning Agag in stukken gehakt. Omdat hij de oorzaak was van het oordeel van God over Saul en zijn huis. “Samuel zag Saul niet meer tot de dag van zijn dood...” toen Samuël uit het graf kwam tot Saul om hem nog een keer te zeggen, dat de Heer van hem geweken was en zijn vijand was geworden. (1 Sam. 28:16) Samuël handelde naar de gedachte van God zonder een formeel bevel te hebben gehad, dat hem kon leiden, om de uitnodiging van de koning aan te nemen of te weigeren. Zijn positie was in de grond van de zaak, moeilijker dan die van de man Gods uit Juda. Deze had een duidelijke en expliciet bevelen en stond niet tegenover een huichelaar als Saul, maar tegenover een openlijke verharde opstandeling. Het moeilijke deel van de opdracht van de man Gods uit Juda, was al volbracht op het ogenblik dat hij bezweek. Terwijl Samuël trouw zijn taak vervulde te midden van altijd groter wordende moeilijkheden. Maar Samuël luisterde alleen naar de Heer. Hij leefde in gemeenschap met Hem. Terwijl de ander luisterde naar de toespraak van de oude profeet van Bethel. Samuël had zo’n valstrik niet te vermijden.

Het doel van deze uitweiding zal bereikt zijn, als mijn lezers er met mij uit besluiten, dat de godsdienstige invloeden en gezag, in handen van mensen, die niet in het licht wandelen, de verraderlijkste en meest gevreesde klippen zijn, die gezaaid kunnen liggen op de weg van de christen, die probeert een man Gods te zijn.

Jeremia, moest ook een man van woordenstrijd zijn. Hij was daaraan onophoudelijk blootgesteld, vanwege zijn trouwe profetische bediening. Hij onderging smaad en vervolging van een volk, dat doof was voor zijn vermaningen en dat het eind had bereikt van de lankmoedigheid van God. Deze profeet was even gehoorzaam als verstandig. Hij had geen vrouw, geen

zoon en geen dochter in zijn land. Hij ging geen enkel rouwuis binnen om met hen te wenen, omdat de Heer het volk Zijn vrede had weggenomen. (Jer.16:5) “Gij moogt ook geen huis van feestgelag binnentreden om bij hen te zitten en te eten en te drinken” (Jer.16:8). Jeremia had geleerd tevreden te zijn met God alleen, te midden van algemeen verval en nood. Hij hield de belofte, die hem gedaan was, stevig vast, toen hij zich beklaagde, dat hij door iedereen verlaten, vervloekt en veracht was. “Zo niet uw overblijfsel ten goede zal zijn! zo Ik niet, in de tijd des kwaads en in tijd der benauwdheid, bij den vijand voor u tussenkome!”⁴ (Jer.15:11 SV; verg. Op. 3:9). Jeremia alleen was in staat de gehoorzaamheid van de Rechabieten te waarderen, die als vreemdelingen en nazireeërs in Kanaän woonden, naar het bevel van hun vader naar het vlees. Hij heeft trouw gesteld tegenover de opstandige toestand van de joden en zijn woord werd bevestigd door de zegeningen van de Rechabieten maar ook door de kastijdingen die op het volk van God neerkwamen, zoals de Heer had gesproken. (Jer. 35)

Gelukkig, is ook nu, iedereen, die luistert naar de laatste vermaningen, die de Heer aan Zijn Gemeente geeft. Dat kan zijn door middel van gaven, die Hij verwekt en die de dienst van de Geest uitoefenen die overeenkomt met het Woord.

Gelukkig de getuigen, die, door een gedrag tegengesteld aan de onvoorzichtigheid van de man Gods uit Juda, zich nooit zullen bevinden in die positie. Om te laat, de treurige ontdekking te doen van het gevaar, waaraan zij zich blootstellen. “Maar terwijl zij aan tafel zaten, kwam het woord des HEREN tot de profeet die hem had doen terugkeren, en hij riep tot de man Gods, die uit Juda gekomen was: Zo zegt de HERE: omdat gij weerspanning geweest zijt tegen het bevel des HEREN,... ...daarom zal uw lijk niet komen in het graf uwer vaderen... ...toen deze heengegaan was, trof hem een leeuw aan op de weg en doodde hem” (vs. 20-24) Daarna werd zijn lichaam begraven in de plaats die hij had moeten ontvluchten. Later werd daar ook het lichaam van de oude profeet bijgezet, die hem had afgetrokken van het pad van het getuigenis van God. Zo zal iemand, die voor zijn eigen vlees zaait uit het vlees verderf maaien. Terwijl hij, die voor de Geest zaait, uit de Geest het eeuwig leven zal maaien. “Maar laat ieder uitkijken hoe hij erop bouwt... ...Als iemands werk dat hij daarop gebouwd heeft, zal blijven, zal hij loon ontvangen” (1 Kor. 3:10-14).

De mond van de oude profeet had zijn broeder verleid, zijn mond veroordeelde hem. Hij had zijn loopbaan gebroken en de loop van zijn dienst onderbroken. Hij moest zijn lijk met eigen hand opnemen, het dan begraven, terwijl hij over hun gemeenschappelijke zonde berouw had. Korte tijd later werd hij bij hem in het graf gelegd, dat hij voor zichzelf in Israël gegraven

⁴ “Indien ik u niet bevrijd ten goede! Indien ik ten tijde van rampspoed en benauwdheid de vijand niet tot u doe smeken” NBG

had. Het einde van deze twee broeders is een treffend voorbeeld van de gevolgen van het gebruik van menselijk gezag in de dingen van God. Dat stond de Heer misschien voor de aandacht toen Hij zei: *“Als nu een blinde een blinde leidt, zullen zij beiden in een kuil vallen”* (Matt. 15:14).

“Na deze gebeurtenis bekeerde Jerobeam zich niet van zijn kwade weg” (vs. 33, 34; 1 Kon. 14:10; 15:29) De Heer had zich verheerlijkt in de straf die hij aan Zijn dienstknecht oplegde, maar ondanks dat en hoewel de oude profeet Zijn woord bevestigde, was het werk van de man Gods uit Juda vernield. Het bleef zonder vrucht en hij moest het verlies lijden. De Heer was gedwongen Zijn dienstknecht te straffen als trouweloos dienstknecht, Zijn genade eerde en wettigde niettemin Zijn Woord in de bewaring en in de begraving van het lichaam van Zijn boodschapper. (vs. 27-32; 2 Kon. 23:17-18) Heel anders dan de leeuwen, die de Heer zond, bijna 800 jaar later, naar de Samaritanen, die afgoden dienden. De leeuw uit 1 Koningen 13 at het lichaam van de man Gods niet op en verscheurde de ezel, die hem gedragen had niet. Hij bewaakte ze in alle rust totdat het geheel werd weggenomen. *“Toen ging hij heen, en vond zijn lijk neergeworpen op de weg, terwijl de ezel en de leeuw naast het lijk stonden; de leeuw had het lijk niet verslonden en de ezel niet verbrijzeld”* (vs. 28) Het machtigste en het nederigste dier stonden daar, als twee levende getuigen, eenstemmig in het opmerkzaam maken, door hun onderworpenheid aan de voorzienigheid van God, van de dwaasheid van de mens, bij de gevallen koning van deze schepping, door een gevolg van trots, die hem onderwierp aan de dood.

“Alle Schrift is door God ingegeven en nuttig om te leren, te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen is, tot alle goed werk ten volle toegerust” (2 Tim. 3:16,17). *“Want alles wat tevoren geschreven is, is tot onze lering geschreven, opdat wij door de volharding en door de vertroosting van de Schriften de hoop hebben”* (Rom. 15:4). Wordt het hart van een trouw bijbellezer niet getroost, als hij te midden van deze droevige omstandigheden, de brullende leeuw ziet, dit prachtige instrument van de wraak van de Heer, die gedwongen is, ondanks zijn vernielende instincten, het lichaam van de dienstknecht van God te bewaken, direct na de uitoefening van zijn oordeel in het vlees? Satan kan, als God het toelaat, de muur over klimmen, die Heer zelf heeft gelegd om de Zijnen heen. De Heer kan hem zelfs het lichaam van een van zijn opstandige dienstknechten geven. Maar alleen tot verderf van het vlees en opdat de geest gered wordt in de dag van de Heer Jezus Christus. Als het verschrikkelijk is een man Gods te zien vallen in de handen van de levende God, is aan de andere kant dezelfde tucht niet een waarborg van de vaderlijke zorgen van Zijn barmhartigheid? Zo verheerlijkt God de heiligheid van Zijn genade en de volmaaktheid van Zijn heilige en vaderlijke gerechtigheid in Zijn huis. Dat lijkt me een plechtige waarschuwing, die we moeten ter harte nemen. De rust van dit laatste toneel van onze geschiedenis en de eer,

die de Heer laat bewijzen, meer dan 3 eeuwen later, aan de overblijfselen van onze twee profeten, door Josia, zijn dienstknecht, onderstrepen dat.

Als getuigen van de Heer moeten wij twee gevaarlijke klippen vermijden: lichtzinnigheid en luiheid. Als het moeilijk is, dat de rechtvaardige gered wordt, omdat het oordeel begint bij het huis van God; Als er zelfs onvoorzichtige arbeiders van de Heer zijn, die ternauwernood gered worden van het vuur van Sodom, als door het vuur heen; Als de roede van de vaderlijke tucht ons nooit bereikt zonder dat alle goddelijke en onuitsprekelijk medegevoel van onze heerlijke Heiland er door wordt bewogen; Als wij tenslotte in elk opzicht de gedachte van de Heer hebben, hoe moeten wij dan niet waken en bidden, om te leren, in de gemeenschap van Jezus, onze vleselijke lichtzinnigheid te overwinnen en de schuldige onverschilligheid van onze arme harten, ten opzichte van alles, wat de heerlijkheid van God betreft, door middel van de Gemeente!

Diezelfde gedachte van Christus, die door het geloof in onze harten woont, zal ons bewaren voor de luiheid van de lafaard die zegt: *“Er is een leeuw op de straat, ik moest eens op het plein gedood worden!”* (Spr. 22:13)

Het is wenselijk dat ieder lid van het lichaam van Christus zich door de Geest laat leiden en het karakter vertoont van een getuige, die echt begeert de kroon te verkrijgen, die hem is voorgesteld. Het ernstig onderwijs van ons hoofdstuk zou ons kunnen aanmoedigen, als wij voor Gods aangezicht duidelijk antwoord zochten op de volgende vragen:

Beantwoordt de Gemeente, als het éne lichaam, als het vat van de Heilige Geest, die haar bijeenverzamelt en vormt in eenheid op aarde, aan wat de Heer wenst van de Zijnen? Namelijk, dat hun praktische eenheid de wereld er toe brengt, om te geloven, dat God Hem gezonden heeft. (Joh. 17:21).

Of is zij, in dat opzicht, als zoveel anderen ook in een toestand van volledig verval en dus dicht bij het oordeel, voorzover lichaam van getuigen, te midden van de duisternis van deze tegenwoordige eeuw?

Getuigen haar onzichtbaarheid, haar wereldsgezindheid, haar verdeeldheid niet duidelijk van de ontrouw van de bruid van Christus?

Zijn wij bereid in nederigheid te luisteren, die past bij saamhorige leden en die verantwoordelijk zijn voor de droeve toestand van het hele lichaam, naar de stem van het getuigenis van de Heer? Of naar de geest van de profetie, die Hij ons in Zijn Woord verkondigt, wat de Gemeente is naar de gedachte van God? Wat ze had moeten zijn op aarde onder verantwoordelijkheid van haar leden? En tenslotte, wat zij daar geworden is door de zonde van al haar leden, ongetwijfeld, maar vooral de zonde van hen, die zich op de voorgrond geplaatst hebben om haar te leiden?

Laten wij letten op de woord van verwachting over deze Josia, dat onfeilbaar en weldra komt. *“Voor hem*

is er geen koning geweest,... ..en na hem stond zijns gelijke niet op” (2 Kon. 23:25)

Behoren wij tot het trouwe Juda of tot Bethel met zijn altaar, zijn priesters, zijn feesten, zijn bewieroking en al de bevelen en instellingen, die koning Jerobeam had uitgedacht om Israël van de Heer af te trekken en het groet zonde te laten bedrijven. (2 Kon. 17:21)

Zijn wij zonen van de oude profeet, die halt houden halverwege Jeruzalem, die in Bethel wonen, in verstandhouding leven met de vijanden van het huis van David en ten slotte hem verleiden, die een getuige van God moest zijn? Als men in zo'n toestand straffeloos kostbare waarheden tot Israël en misschien tot Jerobeam kan zeggen, blijven die waarheden zonder kracht, omdat zij worden gezegd door iemand, die brood eet en water drinkt in zijn huis in Bethel! Zo'n profeet, hoe eerbiedwaardig hij ook lijkt, heeft geen kracht dan alleen tegen de waarheid, zodra hij staat tegenover een waar getuige van de Heer.

Het getuigenis van een goed geweten is dus belangrijk tegenover hen, die van ons kwaadspreken en onze goede wandel in Christus lasteren. (1Petr.3:16) Wij, die met al onze ellende en zwakheid, discipelen mogen noemen van de Ene getrouwe en waarachtige Getuige! Laten we ons verenigen in de liefde en in de waarheid om met alle kracht van het geloof het kostbare licht vast te houden, dat ons door de genade en trouw van Jezus is geschonken. Misschien dat we soms geroepen worden om alleen te wandelen, te voet, vermoeid, miskend, door sommige oude profeten aangesproken worden. Maar als we niet met hen mee teruggaan, zullen we de fatale ontmoeting met de leeuw vermijden, die op de loer ligt op de weg van de man Gods, terwijl hij teruggegaan was om brood te eten en water te drinken in Bethel.

Geve God dat het zo met ons mag gaan, met u, met mij, met ons allemaal, zodat wij vrolijk en overwinnend de heilige stad mogen binnentreden.

Ik geloof niet, dat er ooit gelijktijdig, onder het volk van God, twee getuigenissen hebben bestaan, die allebei het getuigenis van de Heer waren, nodig voor de behoeften van Zijn huis en naar de zorgen van zijn soevereine Hogepriester, voor de doortocht door de woestijn. Ik zeg dit met het oog op de heerlijkheid van God, in de innerlijke omstandigheden van Zijn volk. Ik bedoel niet het min of meer persoonlijke getuigenis, als verlossing en verzoening of evangelisatie. Maar ik bedoel de gemeenschappelijke plaats en wandel van de Gemeente als lichaam, dat het licht van het Woord draagt te midden van de duisternis van deze tegenwoordige boze eeuw.

Er zijn wel twee voornaamste legerplaatsen en het is een kwaad, waarvan elk verschillende banieren onder zijn vaandel kan rekenen en dat is nog een ander

kwaad. Maar er is maar één getuigenis te midden van de ontrouw van het volk van God. Dit getuigenis zou niet één zijn, als het niet van God kwam. Het richt zich tot beide legerplaatsen, naar het licht van het Woord en naar het inzicht van de Geest, om de noden aan te wijzen en de hulpbronnen aan te reiken aan hen die in Jezus zijn, naar de werking van de geest van het priesterschap, of naar de rijkdommen van de liefde en heiligheid van Christus, het Hoofd en de Heiland van de Gemeente. Het getuigenis van God is geroepen om het kwaad te oordelen, maar haar lieflijkste en kostbaarste dienst is de heiligen op te roepen zich van het kwaad af te zonderen, terwijl men de wereldsgezindheid ontvlucht, net zoals het zoeken van de eer van mensen. Door de waarheid te verkondigen, de heerlijke en gelukzalige hoop en de hemelse roeping van de Gemeente, eerder dan zich met het kwaad bezig te houden, waarschuwt het getuigenis de verlost en zich van de valse profeten af te wenden evenals van elke willekeurige eredienst en van elke organisatie van menselijke uitvinding, hoe listig, hoe mooi voorgesteld die ook mag zijn.

Wij zullen een rijke beloning vinden, hoewel onwaardig in onszelf, als wij in vrede en als nazireeërs, het Woord der volharding bewaren, van Hem, die tegen de engel van de Gemeente te Sardis zegt: *“Bedenk dan hoe u het ontvangen en gehoord hebt en bekeer u. Als u dan niet waakt, zal Ik komen als een dief, en u zult geenszins weten op wat voor uur Ik tot u zal komen.”* (Op. 3:3) Hij zelf heeft tot het lauwe Laodicea gezegd: *“Daarom omdat u lauw bent en niet heet of koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen. Omdat u zegt: Ik ben rijk en verrijkt en heb aan niets gebrek...”* (Op. 3:17) Dus broeders, laat iemand die hoort, oppassen, hoe hij hoort. Hebben wij niet al meermalen een lastering zien verdwijnen, naarmate het licht vorderingen maakte door de genade van God? En als deze lasteringen her en der opduiken, komen ze altijd voort uit dezelfde oorzaak. Omdat ze een onwillekeurige vrucht waren (dat nemen we aan) van de wijze van luisteren. Dat wil zeggen, van de omstandigheid, dat zij die lezen en luisteren, dit verkeerd doen.

Dat iedere verlost, die de gemeenschap van de Heer zoekt, in waakzaamheid, gebed en vasten, dit kostbare karakter van getuige van Jezus mag vertonen. Ik meen, als ik deze wens herhaal, dat ik alleen de echo ben van de meeste christenen, die leven in onze tijd, waar zoveel verschillende noden zich laten voelen in de geliefde Gemeente van de Heer.

“wat u echter hebt, houdt dat vast totdat Ik kom.” zegt de Heer. (Op.2:25)

“Ik kom spoedig, houd wat u hebt, opdat niemand uw kroon neemt” (Op.3:11).

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1962-291](#)

Titel: [Le vieux prophète](#)

Oude Sporen 2008

